

Dankwoord

Uiteraard is de voltooiing van een proefschrift niet het werk van 1 persoon. Het is juist de samenwerking met anderen buiten mijn normale werkomgeving die mij veel voldoening gaf. De universitaire wereld van wetenschappelijk onderzoek is in een aantal opzichten heel verschillend van het dagelijks bestaan van een verpleeghuisarts.

Het werk van een arts is over het algemeen maar voor een klein gedeelte "evidence based". Dit geldt nog sterker voor de verpleeghuisgeneeskunde, een vak dat nog in de kinderschoenen staat. Een bijdrage leveren aan de ontwikkeling van de verpleeghuisgeneeskunde was dan ook één van de belangrijkste drijfveren om aan het in dit proefschrift beschreven onderzoek te beginnen.

Ik prijs mij gelukkig in een organisatie te werken die mij de mogelijkheid heeft gegeven, zowel in tijd als in geld, dit onderzoek uit te voeren. Speciale vermelding verdienen daarbij Hans van den Berg, Minke de Jong, Jan Hubregtse en Bernhard Reuser. Tevens hebben mijn collegae me altijd ondersteund en zonodig werkzaamheden overgenomen. Inno, Jan, Tom, Marco, Rob en Annemieke, bedankt hiervoor. Erkentelijk ben ik ook de medisch secretariaat medewerkers (Maureen, Ilse, Jeanneke en Loes) die het kopiëren en verzenden verzorgden van vele probeersels en altijd belangstellend waren naar de voortgang.

Zonder de inzet van de bewegingswetenschapper Margreet Ribbers, en in haar zwangerschapsverlof Maartje Bosman, was het nooit gelukt om alle gegevens te verzamelen en te registreren. Met bewondering en dankbaarheid heb ik van nabij kunnen zien hoe nauwgezet en volhardend Margreet patiënten opzoekt in ziekenhuizen, verpleeghuizen en thuis. Aan haar is met name te danken dat er bijna geen gegevens aan het eind van het onderzoek ontbraken. Met mijn meer slordige aard zou dat ongetwijfeld anders gegaan zijn als ik dat zelf had moeten doen. Bovendien was het prettig en gezellig samenwerken met haar.

Vanaf het begin, zelfs toen het onderwerp van studie nog niet verder was gevorderd dan "iets met revalidatie in het verpleeghuis", heeft mijn promotor Herman Cools meegedacht en meegewerkt. Zijn kennis en inzicht in welke onderwerpen relevant zijn voor de verpleeghuisgeneeskunde hebben in grote mate bijgedragen aan de opzet van het onderzoek en de presentatie van de resultaten. Ik zal me de gesprek-

jes in de parkeergarage van de Erasmus medische faculteit na de vergaderingen met Dik, Ewout en Johan altijd blijven herinneren. Herman's enthousiasme en positieve instelling gaven me dan weer extra energie om door te gaan.

Mijn co-promotor, Ewout Steyerberg, is eveneens gedurende alle 6 jaren van het tot stand komen van dit proefschrift erbij betrokken geweest. Zijn analytisch vermogen en vooral ook zijn kennis en handigheid bij de verwerking van de gegevens zijn van grote waarde geweest. Nadat ik thuis weer dagen bezig was geweest om de gegevens in te voeren en te bewerken was het wel eens frustrerend hem dat in een half uur te zien doen. Maar ja "knoeien is groeien". De uren samen achter de computer waren genoeglijk en leerzaam. Daarnaast waren Ewout's aanwijzingen in het mede auteurschap van artikelen altijd helder en droegen bij tot verbetering.

Van enige afstand maar als het nodig was ook in detail (tabellen!) bewaakte Dik Habbema, mijn andere promotor, de methodologische opzet van het onderzoek en behield hij de "helicopter view" over de voortgang. De structuur van artikelen en proefschrift zijn onder zijn deskundige leiding regelmatig aangepast en verbeterd.

Als 4-de belangrijke co-auteur wil ik graag noemen econoom Johan Polder. Gewend als hij is te werken met cijfers en grote bestanden, kreeg hij het voor elkaar een helder overzicht te geven over het kosten onderdeel van de studie. Omdat hij in dezelfde periode bezig was een proefschrift af te ronden, schiep dat in gesprekken een band: "we zaten in hetzelfde schuitje".

Alle 4 heren wil ik hierbij hartelijk danken voor hun inzet en de inspirerende besprekingen op maandag om 17 uur op de Erasmus faculteit.

Een woord van dank gaat ook uit naar Marie-Louise Essink-Bot die mij geïntroduceerd heeft in de wereld van de kwaliteit van leven instrumenten. Zij was betrokken bij de keuze van deze instrumenten en heeft in grote mate bijgedragen aan het artikel betreffende de vergelijking van instrumenten.

Er zij nog twee mensen die belangrijk hebben bijgedragen aan dit proefschrift: Victor van Leeuwen verzorgde de mooie omslag en lay-out en Rosalind Rabin corregeerde het Engels.

Mijn vader, helaas te vroeg gestorven, zou verguld geweest zijn met zijn zoons wetenschappelijk werk in de geneeskunde en dit geldt nu nog voor mijn moeder,

die wetenschap en 'evidence based' handelen hoog in het vaandel heeft staan. Bij deze dank ik mijn ouders voor hun continue stimulans tot verdere studie en intellectuele verdieping.

Zeer tot mijn genoegen hebben mijn vrienden Dick en Tony toegezegd paranimf te willen zijn. Zij verblijven beiden echter permanent in het buitenland zodat de organisatie van de feestelijkheden toch weer neerkomt op mijn echtgenote Cathy. Zij doet dit echter graag.

Toen ik haar 6 jaar geleden voorzichtig mededeelde een wetenschappelijk onderzoek te willen beginnen was zij sceptisch en argwanend ten aanzien van wat dat voor het gezinsleven zou betekenen. Het is niet altijd meegevallen maar hoe meer zij zag hoe belangrijk het voor mij was, hoe meer steun en aanmoediging zij gaf.

Hoewel zij zelf dat vanzelfsprekend vindt, ben ik haar toch dankbaar.

Ik ben trots op mijn beide dochters Noortje en Inge, die ondanks te hebben gezien en ervaren hoeveel moeite het kost veel te willen weten van weinig, toch zijn gaan studeren.

Tenslotte, dit onderzoek had nooit uitgevoerd kunnen worden zonder de medewerking van de meer dan 200 oude mensen in een voor hen zo moeilijke periode.